

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/203/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117219796
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8117219796.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: F. N., I.. X.X.XXXX, Z. B., B. XX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, p r o t i žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31320155, zastúpená: ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia takto

r o z h o d o l :

Súd žalobu z a m i e t a .

Žalobkyňa n e m á nárok na náhradu trov konania a žalovanému súd nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou zo dňa 18.8.2017 sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.680,19 Eur s úrokmi z omeškania 5% ročne od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému. Nárok odôvodnila tým, že na základe žiadosti o aktiváciu splátkovej karty Quatro z X.XX.XXXX jej žalovaný poskytol úverový rámec 15.000 Sk (497,91 Eur), z ktorého žalobkyňa vyčerpala 821,31 Eur a žalovanému zaplatila 2.501,50 Eur. Uviedla, že išlo o spotrebiteľský úver, pričom v zmluve neboli uvedené náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. d/, g/, h/, i/, j/, k/ zákona č. 258/2001 Z.z. a preto úver je bezúročný a bezpoplatkový podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona a tiež s poukazom na § 4 ods. 4. Žalovaný sa bezdôvodne obohatil o sumu 1.680,19 Eur (2.501,50 - 821,31). O bezdôvodnom obohatení žalovaného sa žalobkyňa dozvedela až od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS dňa 8.3.2017, o čom predložila prehlásenie tohto združenia. Ohľadom objektívnej premlčacej lehoty vyslovila názor o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného a tým desaťročnej premlčacej lehote, pričom poukázala na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu Prešov 21Co/72/14 zo dňa XX.X.XXXX a to vzhľadom na to, že žalovaný má v predmete činnosti poskytovanie úverov a preto jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať príslušné právne predpisy. Pokiaľ v zmluve neuviedol úroky a poplatky, musel byť uzročený so zákonnou sankciou, teda že veriteľ nebude môcť od dlžníka žiadať úroky a poplatky.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení popísal proces kontraktácie zmluvy. Najprv je spísaná žiadosť o aktiváciu karty zo strany klienta, po jej posúdení bankou je žiadosť spolu s dokumentmi tvoriacimi zmluvu zaslaná klientovi, ktorý má možnosť dokumenty si riadne preštudovať a v prípade pretrvávajúceho záujmu zo strany klienta, vyplní potrebné údaje, žiadosť podpíše a pošle banke na posúdenie. Tá po prípadnej úprave parametrov úveru žiadosť podpíše a zašle klientovi potvrdzujúci list. Zmluva je tvorená žiadosťou, obchodnými podmienkami, potvrdzujúcim listom a cenníkom.

3. V potvrdzujúcom liste je uvedený indikatívny výpočet RPMN a úroková sadzba. Poukázal na viaceré súdne rozhodnutia, podľa ktorých pri revolvingovom úvere nie je možné vypočítať RPMN, keďže údaje,

ktoré sa používajú na výpočet sa v priebehu revolvingu menia (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 6Co/95/2010 zo dňa 27.1.2011, Krajského súdu v Trnave 9Co/94/2013 zo dňa 10.12.2013, Okresného súdu Zvolen 15C/26/2016 zo dňa 26.5.2016, Okresného súdu Stará Ľubovňa 3C/142/2015 zo dňa 11.11.2015). Dokonca aj vo vyhláške Ministerstva financií č. 620/2007 Z.z., ktorá je vykonávacou vyhláškou k zákonu o spotrebiteľských úveroch sa v položke 3C uvádza, že pri spotrebiteľskom úvere poskytovanom prostredníctvom kreditnej karty (revolvingovom úvere), pri ktorom nie je možné určiť RPMN sa riadok o RPMN nevyplní.

4. K absencii údaju o priemernej RPMN žalovaný poukázal na to, že prvýkrát bol údaj o priemernej hodnote RPMN pre kreditné karty zverejnený Ministerstvom financií SR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za druhý štvrtrok 2011 a keďže predmetná úverová zmluva bola uzavretá ešte v roku 2008, nemohol byť v nej daný údaj uvedený.

5. K údaju o konečnej splatnosti úveru žalovaný poukázal na bod 58 časti X. OP, ktoré sú súčasťou zmluvy a z nich vyplýva, že zmluva je uzavretá na dobu neurčitú. Termín konečnej splatnosti úveru objektívne vzhľadom na opakovane čerpaný a splácaný úver nie je možné určiť, čo potvrdili aj sudy (napr. Okresný súd Zvolen vo veci 15C/26/2016 dňa 26.5.2016).

6. Ohľadom absencie adresy predávajúceho, na ktorej spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť poukázal žalovaný hneď na úvod prednej strany žiadosti, kde je uvedené, že za VÚB vybavuje reklamáciu spoločnosť Consumer Finance Holding na adrese Bernolákova 17, Poprad. Napokon aj v bode 44 článku VII. OP je upravená reklamácia u správcu, ktorý je zadefinovaný ako Consumer Finance Holding.

7. Žalovaný k svojmu písomnému vyjadreniu pripojil aj rozhodnutie Krajského súdu v Nitre 6Co/148/2016 z 28.2.2017 v obdobnej veci, podľa ktorého pri úvere prostredníctvom kreditnej karty nie je možné určiť RPMN, konečnú splatnosť úveru, počet splátok, ani celkové náklady úveru.

8. Žalovaný reagoval aj na tvrdenie žalobcu o chýbajúcom rozpise splátok, ktoré nie je správne, keďže príslušné ustanovenia právneho predpisu je potrebné vykladať eurokomformne, pričom poukázal na článok ods. 2 písm. h/ smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, podľa ktorého v zmluve o spotrebiteľskom úvere je potrebné uviesť výšku, počet a frekvenciu splátok a teda nevyžaduje jej členenie na istinu, úrok a poplatky, čo napokon nevyplýva ani z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch a ani z jeho dôvodovej správy. Uvedený záver potvrdil aj Súdny dvor EÚ v rozsudku C-42/15 vo veci Home Credit -Bíroová. Poukázal na tzv. úplnú harmonizáciu vyplývajúcu z článku 22 ods. 1 Smernice, pričom tento záver sa konštatuje aj v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-602/10 z 12.7.2012. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že členské štáty majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade s právom EÚ (napr. rozhodnutie C-14/83, C-106/89, C-397-403/01) a to aj v horizontálnych právnych vzťahoch (rozhodnutie C-79/83). Eurokomformný výklad § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch je súd povinný uplatniť, keďže rozhodne nejde o výklad contra legem. Eurokomformný výklad tohto ustanovenia bol použitý v mnohých rozsudkoch napr. Krajského súdu v Banskej Bystrici 17Co/963/2015 zo dňa 14.12.2016, 16CO/785/2015 zo dňa 12.1.2017, 16Co/616/2015 zo dňa 12.1.2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre 15Co/64/2016 zo dňa 25.1.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove 11Co/39/2016 zo dňa 11.4.2017 alebo 14Co/56/2016 zo dňa 6.7.2017. V tejto súvislosti poukázal aj na stanovisko NBS odboru ochrany finančných spotrebiteľov z 18.4.2017 ako aj odborný článok v periodiku Súkromné právo 2/2017. Vyslovil preto záver, že žaloba je nedôvodná, pretože úver nie je bezúročný a bez poplatkov.

9. Žalovaný napokon vzniesol námietku premlčania s poukazom na § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uplynutie trojročnej premlčacej lehoty a keďže tri roky spätne pred podaním žaloby nedošlo k žiadnemu peňažnému plneniu, nárok je premlčaný.

10. V ďalšom písomnom vyjadrení zo dňa 13.3.2018 žalovaný doplnil svoju argumentáciu aj o závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018, v zmysle ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie rozpisu splátok na istinu, úrok a poplatky, pretože príslušné zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

11. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, výsluchom žalobkyne, žiadosťou o aktiváciu splátkovej karty Quatro, potvrdzujúcim listom, výpismi žalovanej zo splátkovej karty Quatro, prehlásením Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a zistil tento skutkový stav:

12. Dňa X.XX.XXXX bola uzavretá písomná formulárová zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty Quatro pod č. XXXXXXXXXXXX medzi stranami, pričom za VÚB a.s. konala spoločnosť Consumer Finance Holding ako správca. Najprv formulár označený ako „Žiadosť o aktiváciu splátkovej karty Quatro“ podpísala X.XX.XXXX žalobkyňa a žalovaný prostredníctvom správcu ju podpísal X.XX.XXXX. V tejto listine pod bodom II. je uvedený schválený úverový rámec 15.000 SK (497,91 Eur) a pevná mesačná splátka 5.000 SK (16,60 Eur). Súd upozorňuje, že uvedený údaj je chybný, správne mala byť uvedená suma 500 Sk.

13. V časti VI. zmluvy označenej ako vyhlásenie klienta sa v závere uvádza, že prijatím a schválením žiadosti zo strany banky sa táto žiadosť stáva zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty a účinnosť zmluvy je viazaná na splnenie odkladacích podmienok, ktorými sú vydanie potvrdzujúceho listu a doručenie PIN kódu klientovi, OP, cenník a potvrdzujúci list sú súčasťou tejto zmluvy.

14. Pod podpismi danej žiadosti sa nachádza indikatívny výpočet RPMN za predpokladu schválenia úverového rámca 81.000 SK, úrokovej sadzby 22,80% p.a., ako aj toho, že klient použije kartu na nákup tovaru v hodnote 50.000 SK do 1.8.2009 a splatí dlžný zostatok v troch konkrétnych splátkach, vtedy by RPMN činila 25,3%.

15. Dňa XX.XX.XXXX bol zo strany žalovaného vypracovaný tzv. potvrdzujúci list (schválenie žiadosti o splátkovú kartu Quatro), v ktorom je uvedená okrem úverového rámca 15.000 Sk a mesačnej splátky 500SK aj aktuálna ročná úroková sadzba 22,80% a termín splátok prvého až pätnásteho dňa v kalendárnom mesiaci. List bol adresovaný žalobkyňi, ktorá si však nepamätala na to, či jej bol aj doručený. Potvrdila doručenie karty a PIN kódu, ktoré boli zasielané osobitne do vlastných rúk.

16. Podľa výpisov žalobkyne zo splátkovej karty Quatro čerpala z úverového rámca celkovo za obdobie od XX.XX.XXXX do XX.X.XXXX, kedy realizovala posledný výber sumu 821,31 Eur a uhradila celkovo 2.501,50 Eur, pričom poslednú úhradu realizovala XX.X.XXXX.

17. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že o bezdôvodnom obohatení žalovaného sa dozvedela od Združenia HOOS v roku 2017. Po preštudovaní zmluvy a výpisov z karty jej bolo oznámené, že úver preplatila a že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Doložila pritom aj prehlásenie spomínaného združenia z XX.X.XXXX, v ktorom sa uvádza, že žalobkyňa dňa X.X.XXXX doniesla príslušné zmluvy a výpisy k danej karte, pričom bola informovaná o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, o neprimeraných odplatách a úrokoch a o súdnych rozhodnutiach, v zmysle ktorých súdy musia ex offio skúmať neprijateľné zmluvné podmienky.

18. Žalobkyňa si uplatnila nárok podľa § 451 a násl. Občianskeho zákonníka.

19. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

20. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

22. Za účelom posúdenia vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného bolo potrebné predovšetkým vyhodnotiť právny vzťah medzi stranami v súvislosti s uzavretou zmluvou, ktorou bol žalobkyňi poskytnutý revolvingový úver formou kreditnej karty a to podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy t.j. v znení účinnom od 1.8.2008 do 31.12.2008. Tento zákon sa totiž vzťahuje aj na prípady poskytnutia úveru na kreditnú kartu, čo vyplýva z

§ 1 ods. 3 citovaného zákona, čo je tento prípad. Podľa tohto ustanovenia sa totiž daný zákon nevzťahuje na úver formou preddavku na bežný účet poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditné karty.

23. Podľa § 2 písm. a/ citovaného zákona spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

24. Podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

25. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania.

26. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

27. Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu inak je neplatná.

28. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 4 ods. 2 a medzi nimi pod písm. d/ je uvedená adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

Pod písm. g/ konečná splatnosť spotrebiteľského úveru

Pod písm. h/ ročná úroková sadzba

Pod písm. i/ výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov

Pod písm. j/ ročná percentuálna miera nákladov

Pod písm. k/ priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zverejnená podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtok.

29. Podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona pri nesplnení podmienok podľa ods. 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a/ poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b/ dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/ poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

30. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

31. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

32. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

33. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

34. Podľa § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, musia byť prejavy účastníkov na tej istej listine.

35. V tomto prípade zmluvný konsenzus bol naplnený len pri výške úverového rámca a výške mesačnej splátky, aj keď v žiadosti je chybné uvedenie sumy splátky, čo však súd vyhodnotil len ako chybu v písaní, keďže suma v eurách je správna. Ďalšie povinné náležitosti zmluvy, ktoré boli uvedené v potvrdzujúcom liste - a to úroková sadzba a termín splatnosti mesačnej splátky, však nemožno považovať za dohodu oboch účastníkov zmluvy, keďže žalobkyňa zjavne tieto údaje nepotvrdila písomnou akceptáciou.

36. Nepochybné je aj to, že v zmluve absentuje údaj o RPMN, ktorý možno považovať za najdôležitejší údaj pre spotrebiteľa, nakoľko zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a teda je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Súd zastáva názor, že aj pri revolvingovom úvere je možné vypočítať RPMN podľa počítačových základných údajov v zmluve podľa rovnice obsiahnutej v prílohe k zákonu č. 258/2001 Z.z. Táto rovnica vyjadruje ekvivalent úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na strane druhej. Základná rovnica o výpočte RPMN odpovedá na ročnom základe celkovej súčasnej hodnoty čerpania na jednej strane a celkovej súčasnej hodnoty splátok a platieb poplatkov na druhej strane. Pri výpočte RPMN pri revolvingovom úvere prostredníctvom kreditnej karty sa použije predpoklad, že revolvingový úver sa poskytuje na obdobie jedného roka a splatí sa v 12 rovnakých splátkach v mesačných intervaloch. Tento postup vyplýva z pokynov k vyplňovaniu hlásenia o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch zverejnených na stránke ministerstva financií SR. To, že RPMN sa dá vypočítať aj pri úveroch poskytnutých kreditnou kartou a že sa tak aj vypočítava napokon je zrejmé aj zo štatistických údajov zverejňovaných opäť na stránke ministerstva financií SR, kde sa uvádza priemerná hodnota RPMN aj pri úveroch poskytovaných prostredníctvom kreditnej karty. Súd sa preto nestotožňuje s názormi o nemožnosti výpočtu RPMN pri revolvingových úveroch v rozhodnutiach, na ktoré poukázal žalovaný a osvojil si opačný názor, ktorý vyplýva napr. aj z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici 17Co/215/2012 zo dňa 10.10.2012.

37. Za splnenie povinností veriteľa uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o RPMN nemožno považovať jeho indikatívny výpočet v závere zmluvy či v OP, keďže pri tomto výpočte sa vychádzalo úplne z iných parametrov, ako boli dohodnuté v zmluve (iná výška úverového rámca, inak nastavené splátky a pod.)

38. Pre úplnosť súd dodáva, že súhlasí s tým, že zmluva nemusí byť obsiahnutá len v jednom dokumente, ale ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 v zmluve o spotrebiteľskom úvere by musel byť jasný odkaz na príslušný údaj v inom dokumente, ktorý by musel byť spotrebiteľovi odovzdaný ešte pred uzavretím zmluvy. V danom prípade žalovaný, ktorý odkazuje aj na OP nepreukázal, že by tieto žalobkyni boli odovzdané pred uzavretím zmluvy.

39. Možno súhlasiť s názorom žalovaného o špecifickom charaktere revolvingového úveru, ktorého podstatou je opakované čerpanie úverového rámca a od výšky čerpania sa odvíja aj jeho splácanie. Preto nie je možné pri tomto type úveru určiť konečnú splatnosť úveru a počet splátok. Podobne aj pri náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 258/2001 Z.z. logickým výkladom možno vyvodiť, že táto náležitosť sa vyžaduje pri účelových spotrebiteľských úveroch poskytnutých na kúpu tovaru (formulácia adresa „predávajúceho“).

40. Súd teda dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje ročnú úrokovú sadzbu, termín splátky, RPMN a priemernú hodnotu RPMN a to napriek tomu, že osobitne pri kreditných kartách bola uvádzaná priemerná hodnota RPMN až neskôr, pretože podľa názoru súdu bolo potrebné dovtedy uvádzať priemernú hodnotu RPMN bez spomínanej špecifikácie.

41. Súd dodáva, že jednoznačne súhlasí s tvrdením žalovaného o tom, že nie je nutné členenie splátky na istinu, úrok a poplatky, čo napokon jasne vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018.

42. Vyššie uvedené zistenia a závery znamenajú, že úver poskytnutý žalobkyni je bezúročný a bezpoplatkový, čo znamená, že žalobkyňa mala žalovanému vrátiť len sumu poskytnutého úveru t.j. 821,31 Eur, zaplatila mu však 2.501,50 Eur, rozdiel týchto súm predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, teda ide o sumu 1.680,19 Eur.

43. Keďže však bola vznesená námietka premlčania, súd ju musel vyhodnotiť.

44. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

45. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

46. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

47. Súd sa nestotožňuje a názorom o desaťročnej objektívnej premlčacej lehote, ktorú je možno aplikovať len pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného. Dôkazné bremeno o úmysle (či už priamom alebo nepriamom) žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bolo na žalobkyni. Priamy úmysel je podľa súdu nemožné preukázať. O nepriamy úmysel ide, ak žalovaný nechcel priamo sa bezdôvodne obohatiť, ale pre prípad, že k tomu dôjde bol s tým uzrozumený.

48. Súd dospel k záveru, že žalobkyňa rozhodne nepreukázala, že by žalovaný úmyselne v príslušnej zmluve neuviedol RPMN, keďže mnohé súdy aj v súčasnosti zastávajú názor, že pri revolvingovom úvere nie je možné určiť RPMN, vzhľadom na to, že úver sa neustále dopĺňa (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 6Co/95/2010 zo dňa 27.1.2011 alebo Krajského súdu v Trnave 9Co/94/2013 zo dňa 10.12.2013). Navyše žalovaný považoval za dostačujúci tzv. indikatívny výpočet RPMN, ktorý sa v zmluve nachádzal a aj túto okolnosť považujú niektoré súdy za dostatočnú (napr. rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa 3C/142/2015 zo dňa 11.11.2015). Podobne žalovaný považoval za dostatočné uvedenie náležitosti zmluvy v tzv. potvrdzujúcom liste, ktorý tvorí súčasť zmluvy, čo je aj v zmluve uvedené. Týka sa to splatnosti splátky a úrokovej sadzby. Takisto nemožno pričítať úmysel žalovaného ohľadom neuvedenia priemernej hodnoty RPMN, keďže vychádzal zo záveru, že RPMN nie je možné pri revolvingovom úvere vypočítať a navyše pri kreditných kartách sa začal v štatistických údajoch ministerstva financií vykazovať až neskôr. Opäť teda súd zdôrazňuje, že ani samotné súdy nie sú jednotné pri posudzovaní náležitosti zmluvy o revolvingovom úvere a niektoré považujú sa postačujúce, ak náležitosti zmluvy sú uvedené aj v ďalších dokumentoch tvoriacich súčasť zmluvy (napr. rozhodnutie Krajského súdu Nitra 6Co/148/2016 zo dňa 28.2.2017). Pokiaľ samotné súdy vyhodnocujú podobné zmluvy a jej náležitosti tak, ako to posúdil aj žalovaný, potom predsa je absurdné, aby mohol byť prijatý záver o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného. Veď každý podnikateľský subjekt podniká za účelom dosiahnutia zisku, teda aj banka poskytuje úver za odplatu a je logické, že pri vedomí o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pri absencii konkrétnych náležitostí zmluvy nepochybne žalovaný by ich uviedol v zmluve.

49. Súd v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica 12Co/517/2015 zo dňa 31.1.2017, ktorý uviedol: „Na preukázanie úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia žalobcu o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale je nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe takejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol byť uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje... Žalovaný skutočne chcel získať na základe zmluvy o úvere odplatu vo forme poplatkov za poskytnutý úver, ale táto skutočnosť ešte sama o sebe nepreukazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. V čase uzatvorenia žalovaný nemohol vedieť a ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd ním uzavretú zmluvu so žalobcom ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nespĺňa zákonom požadované náležitosti a teda, že bude posudzovaná ako zmluva bez úrokov a poplatkov. Podľa názoru odvolacieho súdu pri posúdení, či ide o úmyselné konanie nemožno totiž vychádzať z aktuálneho stavu, ale zo stavu v čase uzatvárania úverovej zmluvy... Odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné v danej veci aplikovať na beh plynutia premlčacej lehoty desaťročnú premlčaciu dobu“.

50. Dôkazné bremeno na preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť je na žalobkyni. Tá v tomto smere neprodukovala žiadny dôkaz, rozhodne nepostačuje len jej všeobecné vyjadrenie týkajúce sa podnikateľskej činnosti žalovaného, z ktorého nie je možné automaticky vyvodit', že

žalovaný sa chcel pri svojej podnikateľskej činnosti obohatiť. Uvedený názor vyplýva z viacerých súdnych rozhodnutí (Krajský súd Banská Bystrica 14Co/1128/2014, 17Co/968/2013, 13Co/90/2015, 13Co/518/2015, 12Co/117/2016, Krajského súdu v Prešove 15Co/207/2015, Krajského súdu Žilina 9Co/516/2015 a 9Co/267/2016).

51. V tomto prípade trojročná premlčacia lehota uplynula 13.8.2017, keďže žalobkyňa zaplatila poslednú úhradu 13.8.2014. Žaloba však bola podaná až 18.8.2017, teda po uplynutí danej lehoty a preto pre dôvodne vznesenú námietku premlčania súd musel žalobu zamietnuť.

52. Navyše však súd zastáva názor, že uplynula aj subjektívna dvojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení povinného subjektu a o jeho výške, avšak túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy oprávnený subjekt získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť toto bezdôvodné obohatenie. Nie sú teda vôbec relevantné jeho právne znalosti, teda či vedel o príslušnej právnej úprave alebo judikatúre súdov. Uvedený záver možno vyvodiť z viacerých rozsudkov Najvyššieho súdu ČR pri totožnej právnej úprave, konkrétne rozsudkov 26Cdo 785/2011 zo dňa 24.4.2012, 28Cdo/685/2011 zo dňa 28.3.2012, 28Cdo/3977/2007 zo dňa 18.3.2008, 33Odo 528/2006 zo dňa 29.3.2007, 33Odo 306/2005 zo dňa 27.3.2007, 21Cdo 3433/2008, 25Cdo 3306/2007, 30Cdo 2758/2006, ale tiež rozsudku Najvyššieho súdu SR 1Cdo 67/2011, a tiež rozhodnutia Ústavného súdu SR III.ÚS 413/2013. V zmysle týchto rozhodnutí vedomosťou podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno dôvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Podľa týchto rozhodnutí nie je významné, či oprávnený má také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť uvedené skutkové okolnosti.

53. Pri posúdení momentu začatia plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty si súd osvojil právny záver a jeho argumentáciu, ktoré vyplynuli z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne 17Co/372/2015-170 zo dňa 27.4.2016. Súd v tomto rozsudku uviedol nasledovné: „Pre uplatnený nárok založený na bezdôvodnom plnení nad rámec poskytnutej istiny úveru sú podstatné 3 zložky, o ktorých musela navrhovateľka vedieť, aby na jej strane mohlo byť usudzované na vedomosť o bezdôvodnom obohatení:

1. vedomosť o tom, že v dôsledku neuvedenia RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, teda vedomosť o obsahu práva,
2. vedomosť o obsahu zmluvy, teda že zmluva údaj o RPMN neobsahuje
3. vedomosť o tom, že zo strany navrhovateľky došlo k plneniu na úroky a poplatky, teda v zásade nad rámec poskytnutej istiny

ad1. vedomosť o obsahu práva je ovládaná zásadou „neznalosť práva neospravedlňuje“. Znalosť práva sa u jeho adresátov nevyvrátiteľne predpokladá a inak tomu nemôže byť ani v prípade posudzovania jeho znalosti ako východiska pre vedomosť o bezdôvodnom obohatení. Za okamžik vzniku skutočnej vedomosti o obsahu práva je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu.

ad2. vedomosť o tom, že zmluva neobsahuje údaj o RPMN je potrebné na strane navrhovateľky viazať k okamžiku podpisu zmluvy. Podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu teda logicky zahŕňa aj prejav znalosti obsahu. I keď sa z hľadiska skutočného priebehu kontraktačných procesov jedná aj v uvedenom závere často o domnienku, je jej vyvrátiteľnosť založená na skutkovom omyle o obsahu zmluvy. Jeho danosť však z tvrdení navrhovateľky nevyplýva. Pre uvedené zložky vedomia oprávneného o bezdôvodnom obohatení platí, že aj pri posudzovaní skutočnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení v zmysle § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z normatívnych konštrukcií právnych domnienok a nimi predpokladaný stav je potrebné považovať za daný aj z hľadiska skutočnej vedomosti oprávneného. Len v prípade vyvrátiteľnej právnej domnienky možno uvažovať o tvrdení o dôkaze opaku.

ad3. pre posúdenie okamžiku vzniku vedomosti navrhovateľky o tom, že odporcovi uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je významné, kedy navrhovateľka preukázateľne získala informácie, na základe ktorých si mohla urobiť dostatočný úsudok o tom, že jej platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany odporcu. Tým, že splátky úveru uhrádza sám dlžník v jemu známej výške, je možné úsudok o okamžiku zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa dlžník musí dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamžikom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí.

54. Vzhľadom na uvedené nebol správny záver okresného súdu, že navrhovateľka sa o bezdôvodnom obohatení na strane odporcu dozvedela až pri návšteve právneho zástupcu. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny“. Totožný právny záver vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu Trenčín 17Co/315/2017 zo dňa 6.9.2017.

55. Z ďalších rozhodnutí k tejto problematike súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Žilina 8Co/216/2016 zo dňa 31.1.2017. V danom spore spotrebiteľ taktiež argumentoval tým, že o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej spoločnosti sa dozvedel od občianskeho združenia na ochranu spotrebiteľa. Súd druhej inštancie však toto jeho tvrdenie vyhodnotil ako irelevantné. Súd sa stotožňuje s odôvodnením tohto rozhodnutia, v ktorom sa uvádza: „Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený subjekt v konkrétnom prípade dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Rozhodujúci je moment, kedy sa oprávnený subjekt dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde. Touto vedomosťou sa rozumie znalosť takých okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť, nie znalosť právnej kvalifikácie. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone. Vedomosť žalobcu ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jeho úveru je preto potrebné spájať s touto skutočnosťou, t.j. s vedomosťou o existencii zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko ho nemôže ospravedlňovať to, že o tomto zákone nevedel. Viazat' začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na okamih kontaktu žalobcu s občianskym združením, od ktorého sa žalobca mal dozvedieť o tom, že úver poskytnutý žalovaným je bezúročný a bez poplatkov a že z tohto dôvodu sa žalovaný mal na jeho úkor bezdôvodne obohatiť, by bolo neprimeranou ochranou práva vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Subjektívna dvojročná premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda začala žalobcovi plynúť prvým dňom začatia splácania prvej splátky a následne s platením každej ďalšej splátky až nakoniec splatením poslednej splátky“.

56. Totožný právny záver prijal aj Krajský súd v Žiline v rozhodnutí 7Co/302/2016 zo dňa 9.11.2016, ktorý uviedol nasledovné: „Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To, kedy sa oprávnený dozvedel ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/67/2011). V súdnej veci viazať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby od dňa, kedy sa žalobkyňa od svojho právneho zástupcu dozvedela o tom, že povinný sa mal na jej úkor obohatiť a kedy žalobkyňa svojmu právnenému zástupcovi udelila plnú moc na zastupovanie, aj za situácie, že v osobe žalobkyne nejde o právne znalú osobu, je neprimeranou ochranou práva, vybočujúcou z účelu a právneho významu ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Informovanie klienta advokátom v rámci právnej porady o existencii (neexistencii) porušenia práva je bezpochyby momentom, kedy sa oprávnená dozvedela, ako takýto jej nárok, vyplývajúci z existujúcich skutkových okolností možno právne kvalifikovať, čo nie je pri posudzovaní okamihu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov sú uvedené priamo v zákone (vo vzťahu k prejednávánemu prípadu zákon č. 258/2001Z.z.. Vedomosť žalobkyne ako spotrebiteľa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jej úveru je potrebné preto spájať s touto skutočnosťou, t. j. vedomosťou o existencii citovaného zákona. Nemožno z tohto dôvodu začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby viazať k dátumu prvej porady s právnym zástupcom, keď tento mal preštudovať zmluvu“... „Poukazovanie na rozhodnutie najvyššieho súdu SR 6Mcd0 9/2012 nemá v tomto prípade opodstatnenie, nakoľko v danom prípade sa jednalo o skúmanie exekučného súdu v spotrebiteľskej veci, či existuje riadny exekučný titul na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonávanie exekúcie. Už v tomto rozhodnutí sa konštatuje, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V preskúmvanej veci však bola žalovaným vznesená hmotnoprávna námietka premlčania, na ktorú je súd povinný prihliadnuť. Nie je možné pripustiť, aj pokiaľ ide o spotrebiteľa, aby tento žiadal vydať bezdôvodné obohatenie aj po niekoľkých rokoch po

uplynutí premlčacej lehoty (v danom prípade po 4 rokoch) ak druhá strana oprávnene vznesie námietku premlčania“.

57. Za zásadné rozhodnutie vyššej súdnej autority (Najvyššieho súdu SR), ktoré vzhľadom na princíp právnej istoty, ktorý patrí medzi najdôležitejšie princípy právneho štátu a teda vyžaduje si aplikáciu súdmi nižšej inštancie možno považovať uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 169/17 zo dňa 10.1.2018, ktorým bolo odmietnuté dovolanie spotrebiteľky v obdobnej veci, keď súdy zamietli jej žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby. Jednalo sa o vyššie citované rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 7Co/302/2016. Dovolanie žalobkyne ako spotrebiteľky bolo odmietnuté pre jeho neprípustnosť, keďže právna otázka, ktorú nastolila dovolateľka ohľadom posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty bola už dovolacím súdom vyriešená v rozhodnutí 1Cdo/67/2011 (ktorého závery sú citované aj v tomto rozsudku). Najvyšší súd sa vyjadril aj k argumentácii dovolateľky poukazujúcej na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Mcdo 9/12, v ktorom bol vyslovený názor, že zásada „neznalosť zákona neospravedlňuje“ ustupuje dôležitejšiemu princípu ochrany práv spotrebiteľa, a uviedol, že tento názor bol vydaný v skutkovo a právne odlišnej - exekučnej veci. V nej Najvyšší súd poukázal na uvedený princíp v súvislosti s riešením procesnej otázky - oprávnenia exekučného súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok. V danom prípade však dovolateľka tento princíp vzťahuje na riešenie hmotnoprávnej otázky.

58. Aj keď teda po formálnej stránke spomínané rozhodnutie je procesným rozhodnutím dovolacieho súdu, po obsahovej stránke predstavuje potvrdenie správnosti právneho záveru v rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorý si osvojil súd aj v tomto rozsudku.

59. Súd teda dospel k záveru, že žalobkyňa sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia žalovaného dozvedela v čase jednotlivých úhrad presahujúcich istinu úveru a pre súd je nemysliteľné, aby bol akceptovateľný názor o plynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty až od roku 2017, kedy sa žalobkyňa údajne dozvedela o bezdôvodnom obohatení od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na nevyvrátiteľnú domnienku o znalosti právnych predpisov upravenú v § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov SR, podľa ktorého o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

60. Súd nepovažuje za správne začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty odvíjať od toho, kedy oprávnený subjekt povie, že sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení žalovaného. Ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka by stratilo svoje opodstatnenie, keďže každý oprávnený subjekt by si počiatok plynutia tejto lehoty prispôbil tak, aby nárok premlčaný nebol, keďže posúdenie by záviselo len od jeho tvrdenia.

61. V danom prípade žalobkyňa poslednú splátku uhradila dňa 13.8.2014, takže dvojročná premlčacia subjektívna lehota uplynula najneskôr 13.8.2016, takže žaloba bola podaná po jej uplynutí.

62. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP s použitím § 257 CSP. Nárok na náhradu trov konania podľa zásady pomeru úspechu strany v spore vznikol žalovanému ako úspešnej strane v spore, avšak súd aplikoval výnimočné ustanovenie § 257 CSP a úspešnému žalovanému tento nárok nepriznal. Zohľadnil pritom okolnosti tohto prípadu spočívajúce v skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného a súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania a zohľadnená bola aj skutočnosť nie jednotnej rozhodovacej praxe súdov v súvislosti s posudzovaním námietky premlčania. Napokon zohľadnená bola aj tá skutočnosť, že žalobkyňa je starobnou dôchodkyňou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie

dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.